

REMÉNYIK SÁNDOR
Roland kürtje

A lelkem, mint Roland kürtje bűg,
Oly rémesen és oly reménytelen.
Rá visszhangozva zendül völgy, halom,
A dermedt honban, csontkemény telen
Búgatja egy magasabb hatalom.

Roland, a hős vezér – így szól a krónika –
Fogván kürtjét, háromszor fújt belé,
A riadót a Roncevallesi völgy
Vissza ezerszeres hanggal veré,
Hogy körös-körül megremegetnek

A sziklák, mint a nyárfalevelek...

De csak nem jött a felmentő sereg.

1919. február 17.

Búzavirág a magyar határról

Túl Váradon, a róna kapuján,
Ahol a táj a végtelenbe tágul,
Ahol azóta szomorún aratnak,
S nóta se száll a lányok ajakárul,
Ott termett e kis kék búzavirág,
Onnan hozta egy bujdosó magyar
És hozzátette: Nincsenek csodák.

Magyar s magyar közt öles szakadék:
Nekik – ott túl, maradt egy kis hazájok!
Nekünk itt, semmink, semmink se maradt,
Csak az, hogy néha gondolhatunk rájok.

Egy búzavirág a magyar határról...
És ezt *mi* mondjuk így: *magyar határ!*
Kiket az Isten egy néppé teremtett:
Köztünk most véres tilalomfa áll!

Egy búzavirág a magyar határról...
Ott nőtt a véres tilalomfa mellett:
Halálos hűség ő-symboluma;
Aki letépte, annak nagyon kellett.

Aki letépte, nekem hozta el.
Halkan zizegnek száraz szirmai,
Belőlük kalásztenger sóhaját
S szabad szél süvítését hallani.
Halálos hűség symbolumaként
Eltettem – s a szívem fölött hordom:
Hogy itt, az idegenné lett hazában,
Hontalanul is – magyar sors a sorsom.

1920. június 7.